

Ten rozhovor už neudělám...

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Sobota, 23 Listopad 2013 18:38

(Pavlu Bobkovi) Pavla Bobka jsem začal vnímat v polovině šedesátých let minulého století, když Supraphon vydal v roce 1964 malé desky s rock and rollovými tituly jako Sweet Little Sixteen nebo Memphis Tennessee a Rave on. V té době téměř nikdo na deskách anglicky nezpíval a vystudovaný architekt Pavel Bobek jinak než anglicky zpívat nechtěl a tvrdil, že česky se americké písně vlastně zpívat nedají. Režisér Pavel Juráček ve svých pamětech vzpomínal na Pavla Bobka, který jej řadil mezi „Piccasovce“. Jednou jsem se pana Bobka ptal, co to znamenalo? Bobek, stejně jako jeho velký kamarád Pete Kaplan, horoval pro vše americké (nikdy nejezdili v jiném než americkém autě) a „Piccasovci“ byli levičáci. Jenže pak se pan Bobek usmál a řekl: „Ono to bylo hlavně proto, že jsme si přebírali holky.“ Pavel

Bobek začínal v kapele FAPS (Fakulta architektury a pozemního stavitelství), vystupoval v dnes téměř zapomenutém divadle Paravan a byl to on, kdo položil základ kapely Olympic. Tuhle dobu znám jen ze vzácných nahrávek, ale éru s Country beatem a zejména éru Semaforu si již pamatuji jako divák. „Startovní výstřel“ slávy Pavla Bobka má na svědomí textař Jiří Grosman. V roce 1970 mu přinesl český text k písni Ruby a hvězda Pavla Bobka se rozzářila. Potom šel titul za titulem v čele s Kristoffersonovým Nedělním ránem. Anglicky zpívat dávno nešlo, ale Pavel Bobek sázel na vynikající americké předlohy a na vynikající české textaře. Tak vznikla v úhoru sedmdesátých let deska Veď mě dál, cesto má. Kdybych tehdy při častém ohrávání černého kotouče věděl, že píseň Pojd' stoupat jak dým má předlohu v úvodní písni z filmu Easy Rider a nabádá, aby kuřák marihuany „nebogartoval“ svůj joint. Čas běžel a lidé panu Bobkovi stále tleskali a on točil další desky. Měl jsem to štěstí, že v době, kdy hostoval v kapele Pavlíny Jíšové, jsem si s ním mohl párkrát popovídat. Dal mi své mobilní číslo a slíbil mi rozhovor. Jenže jak to bývá, nikdy to mně nebo jemu nevyšlo a tak mi zbyl jen dobrý pocit, že jsem mohl poslouchat vyprávění o dobách, kdy já byl malý a on ještě nepříliš známý. Vystupoval i Druhou trávou a točil další desky. Bylo znát, že čas i prodělané nemoci jej po hlasové stránce poznamenaly. Jenže legendám se tleská i v takovém případě a Bobek legendou byl. Bohužel, 20. listopadu 2013 legenda odletěla za kamarády někam nahoru a první jej jistě přivítá Pete Kaplan. Náš rozhovor bohužel už nikdy neuděláme. P.S. Před několika dny zemřel Jiří Bednář, jehož si pamatuji zejména v roli palubního střelce z filmu Nebeští jezdci. V tomto filmu hrál maličkou roli i přítel a kolega Pavla Bobka ze studií, architekt Jan Kaplický.